చేదునిజం

టి.వి.ఎస్. హేమలతాదేవి

సాయంకాలం నుంచీ మబ్బులు కమ్మిన ఆకాశం, చీకటిపడగానే చిన్న చిన్న తుంపరలతో ప్రారంభమై కుండపోతగా వర్షం కురుస్తున్నది

కిటికీలోనుంచీ లోపలికి జల్లు కొడుతున్నది జల్లుతోపాటు చలిగాలి రివ్వున వీస్తున్నది

అయినా, నా ఖర్మ కాకపోతే యింట్లో కాసిని కాఫీనీళ్లు పెట్టే దిక్కయినా లేదుకదా! పోనీ, నేనే లేచి స్టవ్ వెలిగించి కాఫీనీళ్ళు పడేద్దామన్నా చలికి కదలబుద్ధి కావటంలేదు

జల్లు మీదపడటంతో తప్పనిసరిగా లేచి, కిటికీ తలుపు మూశాను తలుపులన్నీ వేసుకున్నా చలి తగ్గలేదు

అసలే సాయంత్రం జరిగిన సంఘటనకు చికాగ్గా వున్న నాకీ వాతావరణం మనసులోని బాధకు మరింత తోడయింది

అసలు రాణితో పరిచయం కాకుండా వుంటే బాగుండేదేమో? నాకీ వ్యధ తప్పేది

జరిగిన సంఘటనలన్నీ ఒక్కసారి మనసులో మెదిలినాయి నాకు రాణితో చాలా విచిత్రంగా పరిచయం ఏర్పడింది. పరిచయం స్నేహంగా మారింది

మా స్నేహం చూసి నా స్నేహితులు నన్ను ఎగతాళి చెయ్యటం మొదలుపెట్టారు మాది స్వచ్ఛమైన స్నేహం అలాంటప్పుడు వాళ్ళనుకునే మాటల్ని ఎందుకు లెక్కచేయాలి? అనుకునేవాణ్ని

రాణి ఆఫీసులో అడుగు పెడుతుండగా, ఒకడు, "అదిగోరా! రామంగాడి హృదయ రాణి" అన్నాడు

అందరూ పకాలున నవ్వారు

నా మూలంగా రాణి మాటలు పడటం నాకెంతో బాధగా వుంది

రాణి ఆ మాటలేవీ పట్టించుకోనట్లు, గబగబా తన సీట్లోకి వెళ్ళింది

నా మనసులో ఒక వూహ తళుక్కున మెరిసింది వాళ్ళనుకునేదే నిజం చేస్తే రాణిని నేను కాని—ఛీ ఛీ నేనెందుకిలా ఆలోచిస్తున్నాను

రాణితో నేనీ మాట అంటే నన్ను చూసి, రాణి అసహ్యించుకోవచ్చు రాణి మనసులో ఏముందో తెలుసుకోకుండా నేనే తొందరపడటం దేనికి?

స్వచ్ఛమైన మా స్నేహంలో విషబీజం నేనే నాటినవాణ్ణవుతానేమో!!

నేనీ వూహతోనే రాణితో పరిచయం కల్పించుకున్నానని, నా స్నేహమంతా నాటకమనీ రాణి అపోహపడ్తే నా మీదున్న సద్భావం తొలిగిపోతుంది

అదసలు నేను భరించలేను

"ఒరే రామం! ఏమిటో ఆలోచిస్తున్నట్లున్నావు వర్క్ చూడవోయ్ ముందు ఆఫీసర్‌చేత చివాట్లు తినగలవు" అన్న ప్రసాద్ హెచ్చరికతో, చటుక్కున నా చూపులు ఫైల్స్‌వైపు తిప్పాను

ఉరుములు మెఱుపులు వున్నట్లుండి లైట్లు ఆరిపోయాయి గాలివానకి కరెంట్ ఫెయిలయింది గాబోలు ఆలోచనలకి అంతరాయం కల్గింది

బయట చీకటి యింట్లో చీకటి మనసులో చీకటి లేచి బెడ్‌లాంప్ వెలిగించాను

నాకు అమ్మ మాటల్లో అర్థం యిప్పుడు తెలిసింది ఏం లాభం? ఆలస్యంగా తెలుసుకోగలిగాను అమ్మ, నన్ను పెళ్లి చేసుకోమని పోరేది పెళ్లి పెళ్లి అనగానే ఏదో భయం పెళ్లి వెనకే పిల్లలు ఆ బాదరబందీ మెడక్కట్టుకోడం యిష్టంలేక, "చూద్దాంలేమ్మా ఇప్పుడేం తొందర" అని దాటుకునేవాణ్ని

"అవును ఇప్పుడే ఏం తొందర? పాతికేళ్లుగా నీకు ముచ్చటగా ముప్పయ్యేళ్లు వచ్చాక అప్పుడే చేసుకోవచ్చు" అని కసురుకుని, "ఒరే! రామూ! నేనంటే నీకు పోరుపెట్టినట్లే వుంటుంది ఇప్పుడు నా మాటలు అర్థంగావురా నీకు" అని బాధపడేది

ఇప్పుడు నాకనిపిస్తున్నది బద్ధకించిననాడు యిన్ని కాఫీనీళ్లుపెట్టే దిక్కులేదు పెళ్లి చేసుకోమని పోరేందుకు యీనాడు అమ్మలేదు అమ్మ అన్నట్లు ముప్పయ్యేళ్లు దాటినయ్యి నా అనేవాళ్లు లేని ఒంటరివాణ్ణయ్యాను

గతించినదానికి బాధపడి ఏం లాభం?

బయట గాలివాన జోరు తగ్గింది సన్నగా జల్లు కురుస్తున్నది

మరొక్కసారి ఆరోజు ఉదయం జరిగిన సంఘటన కళ్లముందు మెదిలింది

రాణి టైప్‌రైటర్ ముందు కూర్చుని 'కీ' బోర్డుమీద వేళ్లుంచింది అలవాటైన కళ్లు లెటర్స్ చూస్తున్నయ్యి అనుగుణంగా వేళ్లు టైప్ చేస్తున్నయి కానీ ధ్యాస అటున్నట్లు లేదు ఆ టైపుచేసే తీరే అదోలావుంది

ప్యూన్ వచ్చి ఆఫీసరుగారు పిలుస్తున్నారని, రాణిని పిల్చాడు

రాణి ఖంగారుగా టైపు చేసిన కాగితాలు తీసుకుని ఆఫీసరు రూమ్‌లో అడుగుపెట్టింది

సత్తయ్య కష్టజీవి. పాపం! జీవితంలో పూలు పూయవు గాని చేతుల్లో మాత్రం కాయలు కాస్తున్నాయి.

సత్తయ్య కారు మెకానిక్కు—కారు రిపేరులో
తనకు తెలియని విషయం అంటూ ఏదీ లేదు.
పాపం, నెలరోజులు కండలు పిండి, పనిచేస్తే,
వచ్చే జీతం రు. 150 లు.
మనిషి అన్న తరువాత ఆశలు సహజం.
తానూ ఆశించాడు.
ఏమని ?
తనదిగా ఒక గ్యారేజి పెట్టుకోవాలని,
పేరుతోపాటు నాలుగు డబ్బులు సంపాదించాలని,
భార్య పిల్లలు కళకళ లాడుతుంటే చూడాలని.
ఆశ ఆశగానే నిల్చిపోయింది.
మనసులో క్రుంగి పొయ్యాడు.
మంచి రోజులు ఎప్పుడో ...

ఏం పరవాలేదు. ఆశలు నిజమవుతాయి.
ఎలా|? ఎవరు ఆదుకొంటారు ?

ఎవరో కాదు!

అందుబాటున ఉన్న మన ఆంధ్రదేశపు భాగ్యలక్ష్మి

భాగ్యలక్ష్మి
ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వ లాటరీ

డైరెక్టర్ ఆంధ్రప్రదేశ్ స్టేట్ లాటరీ
ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వము హైద్రాబాదు-500001

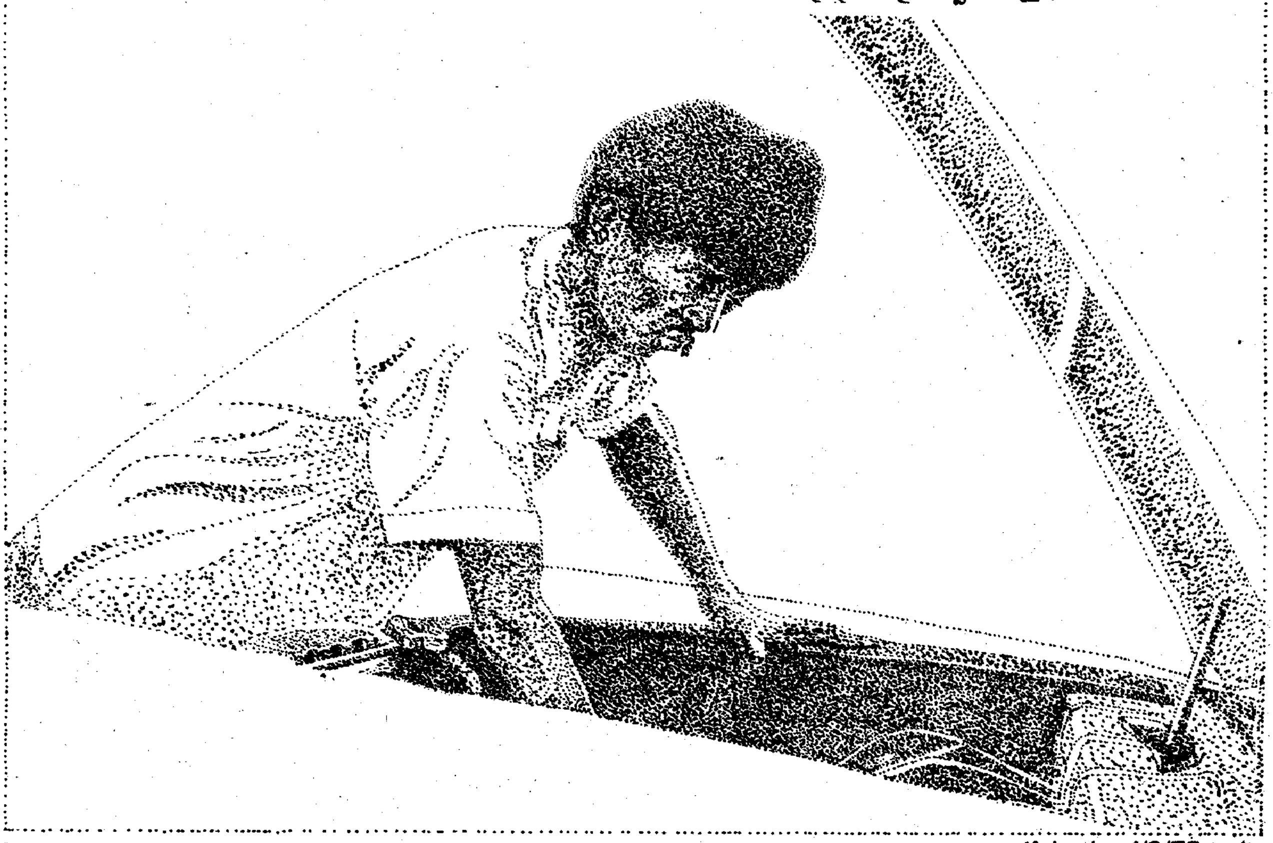

Kalpa/apsl/9/75 tg/a

ఏం జరిగిందో ఏమో !! తిరిగి వస్తున్న రాణి ముఖం పాలిపోయింది

"ఒరేయ్! వలపులో పడి మనసూ, ఆలోచనలూ మరొకచోట వుంటే వర్కు ఏం చేస్తుంది?" మెల్లగా అన్నారు ఒకరు

నాలో కోపం బుసలు కొట్టింది ఛీ ఛీ ఏం మనుషులు? మనుషుల్ని అర్థం చేసుకోలేని, వీళ్ళ చదువూ, సంస్కారం ఎందుకు? తగలెయ్యనా!

ఇద్దరు స్త్రీ పురుషులు స్నేహంగా వుంటే, అది స్నేహం అనుకుని వూరుకోరు లేనిపోని అర్థాలు తీసి, వాటికి రంగులు పూసి ప్రచారం చేసిందాకా, నిద్ర పట్టదు కొందరికి

రీసెస్ టైమ్‌లో అందరూ క్యాంటిన్ కెళ్ళారు రాణి వెళ్ళే ప్రయత్నంలో లేదు

"రాణీ! వస్తారా కాఫీ తీసుకుందాం" ఎలాగో, అడిగాను

"రాలేను" — అంది

తప్పులుపడ్డ లెటర్స్ మళ్ళీ టైప్ చేస్తున్నది

నాకూ వెళ్ళాలనిపించలేదు

"రామం! మీ రెళ్ళలేదేం" — యింకా నేనక్కడే వుండటం గమనించి అడిగింది

"వెళ్ళాలనిలేదు" అన్నాను

"వాళ్ళ అపోహలకు యింకా దోహదమిస్తున్నది, మీ ప్రవర్తన"

"అనుకోనీండి వాళ్ళ మాటలకు నేను భయపడను" నిర్లక్ష్యంగా అన్నాను

"మీరు మగవారు ఏ విషయాన్నీ సీరియస్‌గా తీసుకోరు కానీ, ఆడదాన్నేగా ఎవరైనా అనగలిగినా ఆఫీసర్ కూడా మన గురించి చెడ్డగా వూహిస్తున్నారు స్నేహంచేస్తే అదీ పాపమేనా! యింత అవమానం పొందినందుకు యీపాటికి ఉద్యోగానికి రిజైనుయిచ్చి వుండేదాన్ని కానీ, ఈ జీతంమీదనే మా ఆధారం నామీద ఆధారపడిన వారికోసమైనా ఈ వుద్యోగం చేయక తప్పదు పోనీ, యింకొక ఉద్యోగం చూసుకుందామన్నా అంత త్వరగా దొరుకుతుందనెక్కడ? దొరికినా, అక్కడా యిలాంటి అవమానాలు తప్పవనేమిటి?" — రాణి కళ్లల్లో నీళ్లతిరిగాయి

రాణిని చూస్తే నాకు జాలేసింది

రాణితో మా పెళ్లి విషయం అడగాలని ఎప్పట్నించో అనుకుంటున్నాను ఎలాగైనా యీరోజు అడగాలి సాయంత్రం అయిదుగంటలు కాగానే ఫైల్స్ సర్దేసి బయల్దేరాను రాణివైపు చూశాను వస్తుందేమోనని

"రామం, వెళ్దాం పదండి" అంది రాణి

దారిలో, "రాణీ మనకింత స్నేహమైనా నన్నెప్పుడూ మీ యింటికి ఆహ్వానించలేదు మీవాళ్లని పరిచయం చేయనేలేదు" అన్నాను కొంచెం నిష్ఠూరంగా

"మీరుమాత్రం నన్నెప్పుడైనా మీ యింటికి పిలిచారా? మీ శ్రీమతిని పరిచయంచేశారా?" అంది నవ్వుతూ

నువ్వే నా శ్రీమతివి కాబోతూంటే, ఇంకా శ్రీమతిని పరిచయం చెయ్యడమేమిటి? అనుకున్నాను మనస్సులో

చేదు నిజం

కానీ, పైకిమాత్రం, "అసలు నాకింకా పెళ్లేకాలేదు గదండీ బ్రహ్మచారి మరానికి ఏమని ఆహ్వానించను ఇప్పటికే మీరు నామూలాన అపనిందలకు గురిఅయ్యారు" అన్నాను

"సారీ మీకు వివాహమైందనుకున్నాను" అంది

"ఇవ్వాళ మా యింటికివెళ్దాం పదండి" అంది, ఉత్సాహంగా

ఆ అవకాశంకోసమే చూస్తున్న నేను, అనడమే తడవుగా "పదండి" అన్నాను

వాళ్ల వాళ్లతో మా పెళ్లి విషయం మాట్లాడాలి అనుకోని యీ సంఘటనకు రాణి ఎంత ఆశ్చర్యపోతుందో చూడాలి

మా పెళ్లి శుభలేఖ చూపి, మా కొలీగ్స్‌తో "ఒకనాడు మీరన్నట్టు రాణి రామంగాడి హృదయరాణిరా" అని నేనంటే వాళ్ల ముఖాలు యెలా వుంటయ్యో చూడాలి అని నేను తలచుకుంటుంటే, గర్వంతో నామనసు ఉప్పొంగింది

"ఇదే మా యిల్లు" అంది రాణి

"రాణీ మిమ్మల్నొక విషయం అడగనా మీ అభిప్రాయం తెలియచేస్తారా" అన్నాను ధైర్యాన్ని కూడదీసుకుంటూ

"ఓ! తప్పకుండా చేస్తాను ఏ విషయం గురించేమిటి? లోపలికిరండి కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం" అంటూ, లోపలికి దారితీసింది

రాణిని అనుసరించాను

లోపల చక్రాల బండిమీద ఒక యువకుడు కూర్చుని, ఏదో నవల చదువుతున్నవాడల్లా అలికిడికి తలెత్తి మావైపు చూశాడు అతను చాలా అందంగా వున్నాడు చురుకైన వ్యక్తి కానీ, రెండుకాళ్లూ లేని అవిటివాడు అదొక్కటే లోపం

"రాణీ, వారెవరు?" సంస్కారం వుట్టిపడే స్వరంతో సరళంగా అడిగాడు, ఆ యువకుడు

"రామంగారు" అంది రాణి

"నమస్కారమండీ" అన్నాను నేను

"నమస్కారం రండి కూర్చోండి రామంగారూ మీగురించి రాణి చెపుతుంటుంది మీరు మారాణికి ఆఫీసు విషయాల్లో స్వంత అన్నకన్నా మిన్నగా సహాయపడుతుంటారని మీకు చాలా థాంక్స్" అన్నాడు, అతను కృతజ్ఞతగా నావైపు చూస్తూ

రాణి నావైపు తిరిగి, "మీకు పరిచయం చేయనేలేదుగదూ వీరు మాశ్రీవారు ఎం ఏ చదివారు" అంది

నాతల గిర్రున తిరిగింది అయితే అయితే రాణికి పెళ్లయిందా! యీ అవిటివాడు రాణి భర్తా!!

"ఒక దురదృష్టకరమైన వేళ యాక్సిడెంట్ జరిగింది అప్పుడు ఆయన రెండు కాళ్లూ పోయినయ్యి విధి మాపై యీవిధంగా చిన్నచూపు చూసింది ఇలా జరిగివుండకపోతే నాకీ వుద్యోగమే చేసే అవసరమే వుండేదికాదు" — గాద్గదిక స్వరంతో రాణి అంటున్న మాటలు నాకు వినాలనిపించలేదు

"ఊరుకో రాణీ! జరిగిందానికి ఏంచేస్తాం" మృదువుగా అన్నాడతను

"రాణి ఎప్పుడూ మీగురించే చెప్తుంటుంది మీరు రాణికి మంచి స్నేహితులుట నిజంగా మీ పరిచయం కలగటం నా అదృష్టం" తెగ పొగిడేస్తున్నాడు

నా వూహ తెలిస్తే ఏమనుకునేవాళ్లో

అనుకోని ఆ సంఘటనకు తల దిమ్మెక్కిపోయింది నాకు ఇంకొక్క క్షణంకూడా అక్కడ వుండలేకపోయాను

"మా విషయాలు చెప్పి మిమ్మల్ని విసిగించినట్లున్నాము ఇందాక మీరేదో విషయంలో అభిప్రాయం అడిగారు ఏమిటది?" అడిగింది రాణి

"ఆ అహ ఏంలేదు పనుంది మళ్ళొకసారి వస్తాను" అంటూ ఎలాగో అక్కణ్ణించి, యింటికొచ్చిపడ్డాను

ఇలా నేనాలోచిస్తూనేవున్నాను, ఎప్పుడు తగ్గిందో గాలివాన పూర్తిగా తగ్గిపోయింది

కిటికీ తలుపులు తెరిచి ఆకాశంవైపు చూశాను ఇంతక్రితం ఉరుములు, మెరుపులుతో భీకరంగా వున్న వాతావరణం ఇప్పుడు ప్రశాంతంగా వుంది చల్లనిగాలి వీస్తున్నది

ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మెరుస్తున్నయ్యి

"వాతావరణం నిర్మలమైన రాణి మనసులా వుంది"

జీవన న్యాయం

స్వార్థం మెదడ్ని దొలిచేస్తోంది
పేరాశ ఆలోచనల్ని అణిచేస్తోంది
ఆధిపత్యం కోసం అన్యాయాలకు హారతులిస్తూ
ఎరువు తెచ్చుకున్న పాపులారిటీతో
నడిబజార్లో అభిమానాన్ని సైతం
వేలం వేసేస్తున్నారు
అధికారంకోసం, పొగడ్తలకోసం
అవమానాన్ని అవలీలగా మింగేసి
అంతరాత్మను సైతం అంగట్లో అమ్మేస్తున్నారు!
తరిగే జీవన ప్రమాణంలో
పెరిగే ధరలకు
జీవితానికి పొత్తు కుదర్చలేక
చతికిలబడుతూ
మిణుకు మిణుకుమనే ఆశతో
నిరీక్షిస్తున్నాడు సామాన్యుడు
ఆశల్లో అలరిస్తూ
ఊహల్లో విహరింపచేస్తూ
అంతలోనే నిరాశతో కృంగదీసి
ఊహల ఉయ్యాలను పుటుక్కున
తెంపేదే జీవితం!
ఒకరిది పేరాశ — దుఃఖ భాజనం చేసేది
ఒకరిది ఆశ — ఆయువును పొడిగించేది

— వై. యస్. లక్ష్మి